

Απολείπειν ο θεός Ιάκωβον

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

*Σαν έξαφνα, ώρα μεσάνυχτ' ακουσθεί
αόρατος θίασος να περνά
με μουσικές εξαίσιες, με φωνές-
την τύχη σου που ενδίδει πια, τα έργα σου
που απέτυχαν, τα σχέδια της ζωής σου
που βγήκαν όλα πλάνες, μη ανωφέλετα θρηνησεις.
Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που φεύγει.*

Με το 'Απολείπειν ο θεός Αντώνιον' του Καβάφη θα ήθελα να αποχαιρετήσω τον Ιάκωβο, φίλο και αδερφό, την ψυχή των αμπελώνων της Μονής Αγίου Παύλου. Ο Ιάκωβος ήταν Ιταλός, από την Βενετία, Καθολικός, που όταν βρέθηκε στην γαλήνη του Αγίου Όρους μαγεύτηκε από την πνευματικότητα των πατέρων, την πίστη και την αγνότητά τους, την ομορφιά της φύσης. Απαρνήθηκε την εύκολη ζωή, την παλιά πίστη και αποφάσισε να αφοσιωθεί στο περιβόλι της Παναγιάς. Δεν έγινε ποτέ μοναχός, έλεγε πως δεν θεωρούσε τον εαυτό του άξιο αλλά τηρούσε νηστείες, προσευχές σαν μοναχός.

Ο Ιάκωβος ήταν ένας Αναγεννησιακός άνθρωπος. Ζωγράφος, αγιογράφος, συνθέτης μουσικής, ευφυής με υπέροχη αίσθηση χιούμορ. Είχε οράματα και ιδέες και θέλησε να βοηθήσει τη Μονή που τον δέχτηκε, σ έναν τομέα που είχε ανάγκη. Στην αμπελουργία και την παραγωγή κρασιών.

Πριν από 10 περίπου χρόνια το Μετόχι του Αγίου Νικολάου, ο παλιός αμπελώνας της Μονής Αγίου Παύλου ήταν σχεδόν ζούγκλα. Τα παλιά κλήματα που είχαν απομείνει μεγάλωναν άναρχα ανάμεσα σε δέντρα. Ο Ιάκωβος με την ευλογία της Μονής καθάρισε πέτρες και δέντρα και φύτεψε τα πρώτα 40 στρέμματα. Με Merlot και Sauvignon blanc στην αρχή για να έχει ένα σωστό κρασί η Μονή. Έτσι βγήκε ο Μονοξυλίτης λευκός και κόκκινος. Ακολούθησε το γλυκό Νάμα, η Δρόσος σταφυλιών, το limoncello, το Rosa Rubina και φυσικά το μεγάλο κρασί του 'Τα 3 αδέρφια' που πήρε το όνομα από τα 3 μικρά νησάκια μπροστά στο Μετόχι του Αγίου Νικολάου. Ο Ιάκωβος είχε το χάρισμα της γεύσης. Η οικογένειά του στην Βενετία ασχολούνταν με τη γαστρονομία κι ο ίδιος μαγείρευε εκπληκτικά. Για τη Μονή έφτιαχνε καραμελωμένα κρεμμύδια, σάλτσα με τζίντζερ και τα μοναδικά σταφύλια τουρσί.

Πίστευε ότι το Άγιον Όρος έπρεπε να βγάζει μόνο πρώτης ποιότητας προϊόντα. Τελειομανής σε όλα, στα βάζα, στις ετικέτες, στο περιτύλιγμα. Όλα τα έφτιαχνε με αγάπη. Την ίδια αγάπη που έδειχνε και στα ζώα. Την σκυλίτσα που είχε υιοθετήσει, τις γάτες που τάλιζε και τέλος τον Λούπο, το αδέσποτο σκυλάκι που συμμαζέψε τον Δεκέμβριο. Στα αμπέλια τα πουλιά κάνανε μεγάλη καταστροφή. Όταν τον ρωτούσαμε τι θα κάνει, έλεγε: «Τι να κάνω, αυτά είναι του Θεού πράγματα».

Δεν θα ξεχάσω ποτέ το γεύμα που ετοίμασε για τους φίλους του τη δεύτερη μέρα των Χριστουγέννων. Είχε τυπώσει και την κάρτα με το μενού των επτά πιάτων που

συνοδεύονταν από επτά εκλεκτά κρασιά της συλλογής του. Ένας αληθινός βενετσιάνος αριστοκράτης με την ταπεινότητα ενός αγιορείτη.

‘Απολείπειν ο θεός Ιάκωβον’. Στο ποίημα του Καβάφη θεός είναι ο Διόνυσος που φεύγει με τον άορατο θίασό του αποσύροντας την εύνοιά του από τον Αντώνιο. Ο Διόνυσος εγκατέλειψε τον Ιάκωβο για να τον πάρει κοντά του ο αληθινός Θεός. Μέρα Μαγιάς τον κάλεσε ενώ ετοιμαζόταν για ξεφύλλισμα στο αμπέλι και είχε σχέδια για καινούρια κρασιά.

Τώρα θα φροντίζεις τα αμπέλια του Ουρανού φίλε, αδερφέ Ιάκωβε και θα ανταμώσουμε εκεί πάνω να μεταλάβουμε μαζί «..του καινού της αμπέλου γεννήματος, της θείας ευφροσύνης...».

Ad Dio amico, fratello Jacomo.....